

Proti poldnevu prihajajo v vas Rivo. Strah na obrazu Rivljanov je kazal, da nimajo dobre vesti. Glavar in starejšinstvo prideta pred kastešana in se mu ponižno priklonita.

„Velemožni gospod, sluge smo gospoda Barnaba, dobrega našega vladarja, in se klanjamo tebi, njegovemu vojskovodju, in te prosimo varstva in obrambe.“

„To je res, da ste sluge dobrega gospoda, a slabo mu služite, ker vidim, da je vaše ljudstvo s sovražnikom.“

„Mogočni gospod naj nam odpusti to napako, pa v sili smo in nikdo nas ne brani sovražnega meča. Zato na videz lepo ravnamo s Padovanci, da nam ne vzamejo siloma, kar še imamo režeži.“

„To so le slepila! Vaša dolžnost je bila, ustaviti se sovražnikom, in ako mu niste kos sami, prositi od najbližnje posadke pomoči. Vi pa ste radovoljni šli na roke sovražniku, in to je vredno kazni.“

„Milost, gospod, imej z nami, ker se hočemo naprej zvesto ravnati po tvojih ukazih; le ne odtegni nam svoje mogočne roke!“

„Da, zvesteje bodete odslej služili gospodu namestniku, in kot porok za to mi bodete vi, katere povedem s seboj v Bologno.“

Vitez ukaže glavarja in štiri starejšine prijeti in zapreti, da jih odpelje s seboj v glavni stan.

Med to obravnavo pride v hipu novica, da se bliža vasi četa konjikov.

„Zastavite jim pot v vas in zadržujte jih tako dolgo, da pridem k vam“, zapové Bernardo. Glavarja in starejšine so zaprli, vitez pa se je zavihtel na svojega konja in odjahal na čelu konjikov proti sovražniku.

Prvi napad so bili že odbili. Ker se Padovanci niso nadejali tukaj sovražnih konjikov, prijeli so četo le slabo. Ko pa zapazijo, da imajo pred seboj le malo krdelo, primejo vnovič in potisnejo oklepniške nazaj v vas med hiše. V tem trenutku pride Bernardo in zasloni svoje vojake, toda spozna hitro, da so v slabem položaju, ker se ne morejo gibati in sovražnika ne prijeti od strani. Zato ukaže strelcem zasesti stranske prihode in paziti na domače prebivalce.

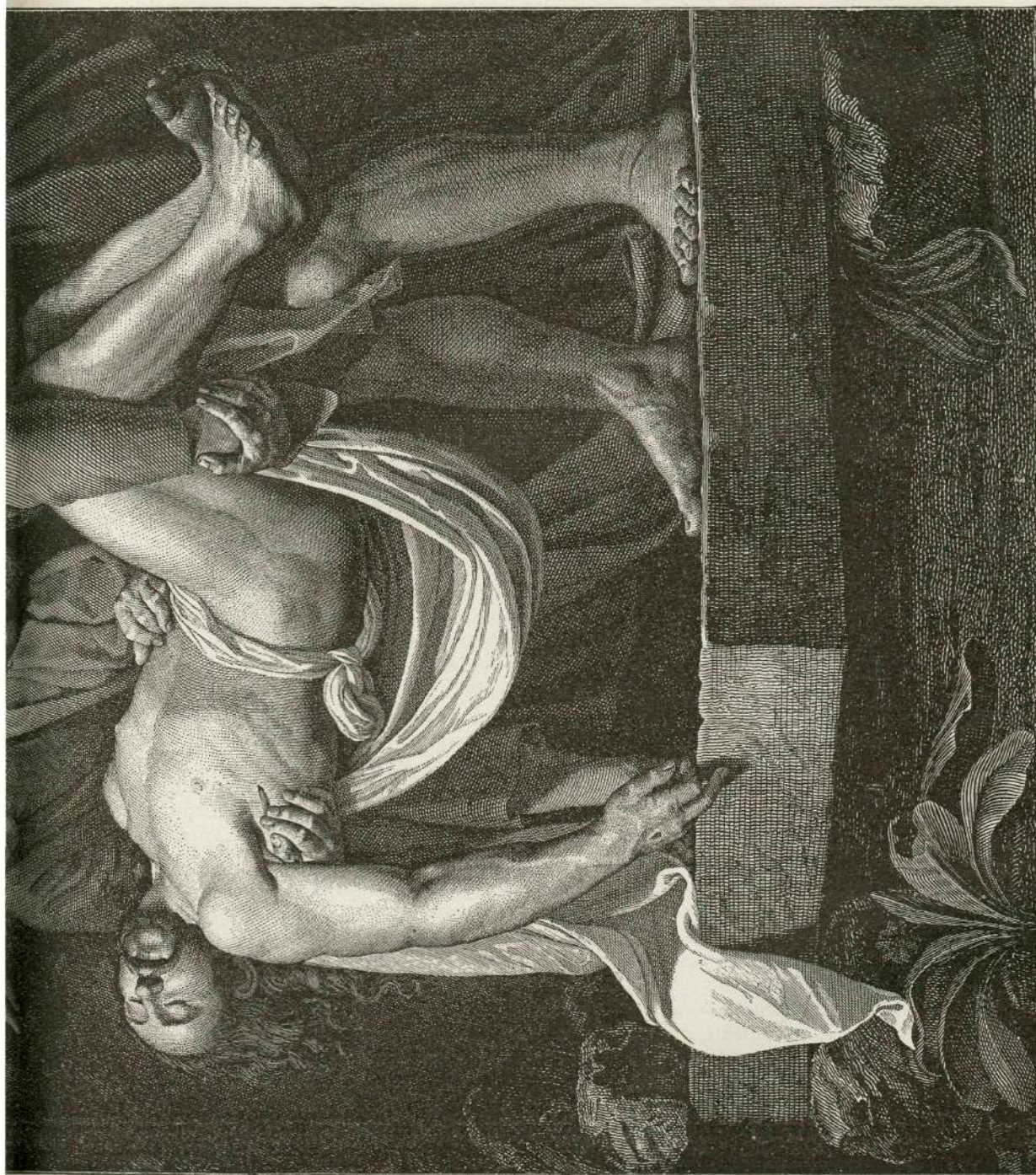
Predno pa so to storili, že so se prerinili sovražni konjiki med hiše in z nekaterih ugodnih mest h krati z

domačini napadali oklepniške. Strelci zažgó hiše in celo krdelo se umakne nazaj bolj v sredo vasi. Tukaj je bil nekak trg z malo cerkvijo in pokopališčem. Strelci zasedejo ograjo in zavarujejo obe strani in hrbet oklepnišk. Sovražno konjištvo pritisne za oklepniški in vname se hud boj. Srdito so naletovali Padovanci na oklep-

nike in se spopadali ž njimi: padel je na tej, padel na oni strani konjik ali konj. Bila je na bokih gonja gori in doli, le središče, kjer je stal sam vitez Bernardo, ni se ganilo. Kdor je naskočil, padel je, srečen je bil, kdor je odšel Bernardovemu meču. To je opazil sovražni poveljnik in hotel podreti ta jez. Kot vihra skoči

na Bernardovo krdelce, kar zaječali so konji in zabrnelo je železje pri navalu. Bernardo spozna takoj, da ima junaškega nasprotnika pred seboj, ker urno je sukal meč in napadal tako silno, da se je gospod kastelan iz početka le branil. Tega pa bi ne bil mogel dolgo, ker dim in iskre od gorečih hiš so se čim dalje huje valile

Pokòp Jezusov. (Slikal M. A. Caravaggi ok. l. 1600. v Rimu.)